Kære venner,

Lad mig indledningsvis takke jer varmt for jeres invitation til denne ganske særlige partikongres, der markerer 125 års socialdemokratisk historie i jeres land.

Ralf Dahrenhof har forsøgt at bilde os ind, at det socialdemokratiske århundrede er kommet til sin afslutning, eftersom de vigtigste sociale problemer nu er blevet løst. Dette er imidlertid ikke sandt, for nye sociale udfordringer dukker op hver eneste dag. Og selv hvis det var sandt, at vi havde løst alle sociale problemer, ville han alligevel tage fejl. Det moderne socialdemokrati må være baseret på princippet om lige muligheder, som gør folk i stand til frit at vælge, hvordan de vil leve deres liv.

Vi er naturligvis klar over, at en forudsætning for at kunne træffe dette valg er økonomisk og social tryghed, der giver mulighed for, at den enkelte kan modtage relevant uddannelse og jobtræning. Kun da kan slagordet "lige muligheder" blive til virkelighed. Så dette er stadig den vigtigste udfordring, vi socialdemokrater står over for i vore dage: at skabe lige muligheder for alle mennesker.

Der er 18 millioner arbejdsløse i Den Europæiske Union, - en del af dem er strukturelt arbejdsløse. EU må finde et svar på denne potentielle trussel mod samfundene. En trussel, der skaber social degradering, social udstødelse og i sidste ende endda kriminalitet. Kampen mod arbejdsløsheden bør være hovedprioriteten på alle niveauer i politikformuleringen inden for EU.

Dette er også grunden til, at der ikke er nogen tvivl om, at vi har brug for velfærdsstaten. Men hvordan kan vi sikre en fortsat udvikling af velstanden i Europa? Svaret kan kun være at lade de sociale standarder blive harmoniseret på et så højt niveau som muligt.

Hvorfor er et højt niveau for social beskyttelse en nødvendighed, også af hensyn til Europas konkurrenceevne over for andre lande? Fordi social lighed også afspejler et højt uddannelsesniveau, hvilket igen sikrer, at vores produktion har en ordentlig kvalitet. Det er nemlig sådan, at en høj grad af social beskyttelse i almindelighed betyder gratis tilbud om uddannelse og jobtræning.

Vi må derfor gøre os klart, at fremskridt i den europæiske konkurrenceevne kun kan opnås med en høj grad af kvalitet, enten gennem specialisering eller ved, at man indfører nye former for teknologi. Den Europæiske Union har intet alternativ.

Og især vil jeg gerne understrege, at social og økologisk "dumping" ikke er noget alternativ. Selv om vi satsede på lavere lønninger, lavere sociale standarder og

mindre omsorg for miljøet, ville vi alligevel aldrig være i stand til at konkurrere med landene i det sydøstlige Asien, hvor for eksempel børnearbejde er vidt udbredt. Indtil nu har der ikke været nogen tegn på, at nogen af de asiatiske lande er villige til at tilføje sociale eller grønne klausuler til de internationale handelskonventioner. Disse lande vil endda forsøge at udbygge deres konkurrencefordele ved hjælp af deres lave standarder. Jeg er naturligvis en varm tilhænger af, at Den Europæiske Union fortsætter sin kamp for grundlæggende rettigheder til alle mennesker, men jeg er bange for, at det er en kamp, hvor vi må ruste os med både tålmodighed og tid. Det budskab, vi må sende til de borgerlige partier i Europa, er dette: Deres magiske, neo-liberale opskrift, som går under navnet "de-regulering," kan ikke være den eneste ene opskrift for Europa, når det gælder konkurrencen mellem kontinenterne. Vi accpeterer det heller ikke som en undskyldning for ikke at tage et ansvar for vore samfund. Dette gælder for såvel regeringer, arbejdsmarkedets parter som alle europæiske myndigheder som sådan.

Lad mig navnlig understrege den del af de samfundsmæssige forpligtelser, som arbejdsgiverne i højere grad må påtage sig. Der er ingen tvivl om, at de strukturelle ændringer, der finders sted i hele den økonomiske sektor, må bæres af alle grupper i samfundet. Arbejdsgiverne skal holde op med at give deres ansatte indtryk af, at det kun er arbejderne, der skal bære byrden ved at tilpasse sig, at det kun er arbejderne, der skal bære byrden ved, at konkurrenceevnen bliver genopbygget, at det kun er arbejderne, der skal bære byrden ved, at der skæres i omkostningsniveauet. Arbejdsgiverne bør huske på, at økonomisk støtte til virksomhederne, for eksempel gennem støtteordninger i de enkelte lande og i EU-regi, bliver finansieret ved beskatning af de ansatte. Arbejdsgiversiden bør være forpligtet til at påtage sig et socialt ansvar, forpligtet til at påtage sig sin del af Den Sociale Kontrakt, især set i lyset af de mange forandringer, der sker inden for økonomien.

For omkring et år siden udsendte to regeringer en "videnskabelig" rapport om, hvad der står i vejen for, at der kan blive etableret flere virksomheder og dermed flere arbejdspladser. Resultatet af rapporten stemmer godt overens med disse regeringers politiske observans: Det hedder, at alle EU's regler og regulativer om social og sundhedsmæssig beskyttelse, om beskyttelse af miljøet og sikring af lønmodtagernes rettigheder, står i vejen for virkeliggørelsen af det indre marked.

Rapporten anbefaler derfor, at vi "skal lade de frie markeds-kræfter råde ved at

afskaffe de tekniske barrierer for private erhvervsdrivende.” Det vil med andre ord sige, at vi skal suspendere alle de fremskridt, vi socialdemokrater har skabt op igennem dette århundrede, som vi anser for at være fundamentale menneskelige rettigheder.

I den forstand kan man vel sige, at rapporten illustrerer, hvor stor gennemslagskraft den socialdemokratiske politik har haft i EU!

Heldigvis er tendenden i retning af massiv de-regulering blevet stoppet i Europa. Kommisionsformand Santers “tillidspagt” viderefører hans forgænger, socialdemokraten Delors’ tanker. I Pagten erkendes det for første gang åbent, at de frie markedskræfter ikke i sig selv kan styrke beskæftigelsen tilstrækkeligt, at der er brug for offentlige investeringer, samarbejde mellem arbejdsmarkedets parter og støtte til små og mellemstore virksomheder, hvis vi skal have gang i de nationale økonomier.

Selvfølgelig er der vigtige tiltag, som ikke er nævnt i dette dokument, såsom en bedre indsats inden for arbejdsmarkedspolitikken. Men vi må også se i øjnene, at selv ikke dette dokument er acceptabelt for samtlige medlemslande. Ikke desto mindre er det for mig at se et værdifuldt skridt i den rigtige retning. Vi bliver nødt til at erkende, at tilføjelsen af en politisk og social dimension til den frie handel i det indre marked er en langvarig proces - ikke mindst på grund af kravet om enstemmighed mellem alle 15 medlemslande i en række sager.

Jeg mener dog, at de europæiske socialdemokrater og alle andre, der tror på, at Den Europæiske Union har et socialt og et økologisk ansvar, må kunne finde sammen i et samarbejde. Et samarbejde, der forhåbentlig vil komme til at omfatte endnu flere lande i takt med, at EU bliver udvidet.

Som medlem af Det Europæiske Råd og som formand for de østrigske socialdemokrater vil jeg takke jeres formand, Poul Nyrup Rasmussen, for hans utrættelige indsats for at bringe Europa på rette spor!